

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: A. V.
zastoupený opatrovníkem P. V.

proti
žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5, Smíchov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23.8.2016,
č.j. X/315-JS,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení, kterým bylo změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.6.2016, č.j. R-7.6.2016-429/X, a to tak, že podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ust. § 39 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (*dále jen „zákon o důchodovém pojištění“ nebo jen „zdp“*) se od 5.5.2002 zvyšuje žalobcův plný invalidní důchod na částku

Shodu s prvopisem potvrzuje

4 566 Kč měsíčně a dále byl invalidní důchod zvýšen od ledna 2003 do ledna 2009 až na částku 6 486 Kč. Podle tohoto rozhodnutí plný invalidní důchod žalobce se od 1.1.2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu III. stupně a náleží ve výši, v jaké mu náležel ke dni 31.12.2009. Invalidní důchod pro invaliditu III. stupně od ledna 2011 do ledna 2016 byl zvýšen žalobci až na částku 7 132 Kč a dále žalovaným rozhodnutím byl podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zdp přiznán doplatek invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně od 13.1.2011.

2. Žalobce v žalobě namítl, že považuje za nesprávné stanovení data vzniku jeho invalidity od 18.1.2002, lékařskými zprávami měl za prokázané, že byl nemocen již před 18. rokem života, přičemž se domáhal přiznání invalidního důchodu „z mládí“. Žalobce uvedl, že není chybou psychicky nemocného, že jeho diagnóza nebyla řádně stanovena a ani to, že o možnosti přidělení invalidního důchodu z mládí ho nikdo neinformoval. O možnosti invalidního důchodu z mládí se žalobce dozvěděl až s prodlevou několika let ze stránek ombudsmana a po celou dobu byl žalobce odkázán na chybný minimální výpočet důchodu a podporu rodičů. Žalobce požádal o opětovné posouzení zdravotního stavu.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na obsah žalovaného rozhodnutí a na příslušné lékařské zprávy, v rámci námitkového řízení byla provedena recenze záznamu o jednání OSSZ v Ústí nad Orlicí ze dne 3.4.2002, v dané věci byl příslušným lékařem vypracován posudek, včetně jeho recenze, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Stěžejní a v podstatě jedinou námitkou žalobce je jeho tvrzení o tom, že žalovaným rozhodnutím bylo nesprávně stanoveno datum vzniku invalidity žalobce, tedy až od 18.1.2002, ačkoliv *„Je prokázáno lékařskými zprávami a dědičným charakterem nemoci, že účastník řízení byl nemocen již před 18. rokem života, a tudíž mu náleží invalidní důchod z mládí.“* Mezi účastníky řízení tak zůstala jediná sporná otázka, spočívající v odborném lékařském posouzení data vzniku invalidity žalobce, přičemž k posouzení této otázky není příslušný soud, ale příslušný orgán – Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV ČR“), a to na základě § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Proto za tímto účelem krajský soud provedl důkazy, a to následujícím posudky PK MPSV.
5. Nejprve provedl soud důkaz posudkem PK MPSV ČR, pracoviště v Hradci Králové, ze dne 24.2.2017, č.j. 2016/2503-HK, z něhož vzal krajský soud za prokázané následující skutečnosti: od data 1.8.2000 do 17.1.2002 byl žalobce částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Od data 18.1.2002 do 31.12.2009 byl plně invalidní, od data 1.1.2010 k datu vydání napadeného rozhodnutí byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž se jednalo o invaliditu III. stupně. Dále z tohoto posudku vyplývá závěr, že v případě žalobce se jednalo o postupný rozvoj onemocnění, který se teprve v červnu 2001 rozvinul do stavu, který přes intenzivní léčbu bylo možné k 18.1.2002 hodnotit jako stav dlouhodobě nepříznivý, odpovídající plné invaliditě, resp. následně III. stupni invalidity. Zároveň z tohoto posudku vyplývá, že se jedná v případě žalobce o onemocnění, které se rozvíjelo, kdy nelze dle dostupné podkladové dokumentace hodnotit, že se jednalo o neschopnost přípravy na budoucí zaměstnání – žalobce zvládnul

učební obor, nejednalo se ani o rozvoj příznaků psychózy a o neschopnost se do pracovního procesu zapojit. Tento posudek je obsažen na čl. 72 soudního spisu.

6. Dalším provedeným důkazem, tj. posudkem PK MPSV, tj. revizním posudkem PK MPSV v Praze ze dne 18.5.2017, č.j. 2017/1359/PH (čl. 89 soudního spisu), byl zmíněný závěr PK MPSV v Hradci Králové potvrzen, když i podle tohoto posudku byl žalobce již invalidní (a to částečně) podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 od data 1.8.2000 do 17.1.2002 a od 18.1.2002 již byl plně invalidní, resp. v následujícím období se jednalo o invaliditu III. stupně.
7. Přestože tyto posudky již stanovily dřívější datum vzniku invalidity, žalobce s nimi nesouhlasil a poukazoval na nesprávný závěr uvedený v těchto posudcích, tj. že jeho onemocnění se rozvíjelo postupně, podle jeho názoru onemocnění bylo přítomno již „v mládí“, diagnóza se však stanovovala postupně.
8. Krajský soud proto provedl další důkaz, a to doplňujícím posudkem PK MPSV v Praze ze dne 31.7.2017, č.j. 2017/2682-PH (čl. 103 soudního spisu), který potvrdil předchozí závěry posudku PK MPSV v Hradci Králové a v Praze, tj. že žalobce nebyl od 19.1.1998 do 31.7.2000 ani částečně invalidní, přičemž byl částečně invalidní až od 1.8.2000 do 17.1.2002, poté od 18.1.2002 byl již plně invalidní a následně v souladu s novou právní úpravou od 1.1.2010 se jednalo o invaliditu III. stupně. PK MPSV v Praze proto setrvala na výsledku svého posouzení. K námitce žalobce uvedla, že ten byl schopen se připravit na budoucí povolání, neboť ukončil základní školu a poté absolvoval učební obor a dle lékařských nálezů z té doby a schopnosti ukončit povinnou školní docházku je jednoznačně prokázáno, že u posuzovaného se nejednalo o tzv. invaliditu z mládí ve smyslu dřívějších kritérií, tj. o plnou invaliditu, k jejímuž vzniku by mohlo dojít před dokončením povinné školní docházky. Psychiatrické postižení se rozvíjelo postupně, s ohledem na lékařské nálezy v minulosti, ve kterých byl popsán objektivní nález a diagnózy, do 31.7.2000 nebyl zjištěn posudkově medicínský důvod pro invaliditu, teprve nálezem klinického psychologa ze dne 1.8.2000 byla určena částečná invalidita. I přes zcela jasné a shodné závěry posudkových komisí nechal krajský soud zpracovat další revizní posudek, a to Posudkovou komisí MPSV v Brně, přičemž tímto posudkem provedl u jednání soudu důkaz, přičemž se jedná o posudek PK MPSV ze dne 3.5.2018, č.j. 2017/2940-Br (čl. 114 soudního spisu). Z tohoto posudku krajský soud vzal za prokázané, že žalobce byl invalidní (částečně) již od 1.8.2000, a to do 17.1.2002, byl tedy potvrzen stěžejní závěr o tom, že výše uvedené předchozí posudky PK MPSV stanovily shodně datum invalidity žalobce až od 1.8.2000.

Podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumává soud žalované rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, přičemž v žalobě žalobce tvrdil, že byl nemocen již před 18. rokem života a tudíž, že mu „*náleží invalidní důchod z mládí*“. Tzv. „*důchod z mládí*“ upravuje ust. § 42 zákona o důchodovém pojištění, a to v odst. 1, podle něhož na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu III. stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění pro potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu III. stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, která má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).

V dané věci z rozsáhlého provedeného dokazování, tedy z výše uvedených posudků PK MPSV v Hradci Králové, Brně a Praze jednoznačně vyplývá, že nárok na invalidní důchod III. stupně podle ust. § 42 žalobci nevznikl, neboť nebyla splněna zákonná podmínka spočívající v tom, že invalidita III. stupně vznikla před dosažením 18 let věku. V projednávané věci by měl žalobce nárok na tento důchod pouze v případě, když by invalidita vznikla před rokem 1996, což se nestalo, když všechny komise shodně potvrdily, že žalobce byl invalidní až od 1.8.2000. Krajský soud nedospěl k závěru, že by musel vyžadovat ještě další doplnění dokazování, tj. znalecký posudek, který žalobce pro jednání soudu navrhoval, vzhledem k tomu, že závěry posudkových komisí byly zcela srozumitelné a shodné. Ostatně soud mj. vycházel i ze skutečnosti, kterou žalobce nijak v žalobě a ani při jednání soudu nepopřel, že totiž žalobce byl schopen se připravit na budoucí povolání, neboť ukončil základní školu a poté absolvoval učební obor s maturitou.

Dle lékařských nálezů z té doby a schopnosti ukončit povinnou školní docházku je zcela jasně prokázáno, že se u posuzovaného nejednalo o tzv. invaliditu z mládí ve smyslu dřívějších kritérií, tj. o plnou invaliditu, k jejímuž vzniku došlo před dokončením povinné školní docházky. Nedokončení studia na vysoké škole nebylo důvodem pro přiznání invalidity z mládí (soud vycházel i z tohoto závěru, který je uveden v doplňku posudku PK MPSV v Praze ze dne 31.7.2017, č.j. 2017/2682-PH na č.l. 103 soudního spisu). Tento závěr žalobce nezpochybnil ani při jednání soudu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, toto právo nevzniklo ani žalované (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. července 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje